

Бол. № 29.0 101 Либелъвки
(хумористични лирични петостишия,
тип АВВВ) – Съкратено!

Христо Мирски Христо Мирски

2025-05-312025-05-31

Contents

101 ЛИБЕЛЪВКИ – Съкратено! (хумористични лирични петостишия, тип АВВВ)	
<i>Христо Мирски, 2020</i>	
.....	2
101 ЛИБЕЛЪВКИ – Съкратено! (хумористични лирични петостишия, тип АВВВ)	
<i>Христо Мирски, 2020</i>	
.....	11

101 ЛИБЕЛЪВКИ — Съкратено!

(хумористични лирични петостишия, тип
АВАВВ)

Христо Мирски, 2020

— — —

[**Резюме:** Ех, това е пак поетична сбирка от 101 петостишия, пета по ред и последна не само за 2020-та година, надявам се, които пак не са акростихове, но са максимално лирични и посветени на любовта, от една, по-скоро философска и теософска гледна точка, като основен принцип на мирозданието! Това е така, обаче — не знам как се получи —, но тя излезе и пълна със ... *етимологични* обяснения на различни думи свързани с любовта и *частите* на нашето тяло, които обичаме, и то в сравнение на 4-5 различни езика; е, ама пък това са уникални обяснения, които няма къде да намерите (освен при мен, под формата на скучна проза, само дете сега това е лирична поезия).]

[Идея за **илюстрация** на корицата: Е, този път тя е сравнително проста. Значи на картинката (под автора и заглавието и към 450 x 450 пиксела) са показани две стилизирани шейнички движещи се една срещу друга, лявата отдолу а дясната отгоре (не точно една срещу друга, а като по път с дясно движение), които са, всъщност, закривени *сърца*, с върховете напред, и се теглят съответно: лявата — от мъжкия символ (кръгче със стрелка минаваща през него, която сочи напред, но може да му се дорисуват и две малки крачета), а дясната — от женския символ (кръгче с кръстче отдолу, което е хубаво да е модифицирано като две бягащи крачета и нещо като опашчица). Това е, но при желание може нещата и да се обърнат и отдолу ляво да е женското сърце, а отгоре в дясно мъжкото (което тук не е принципно).]

— — — — —

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие

Епопея Либелъвки

Послесловие

— — — — —

ПРЕДИСЛОВИЕ

Предисловието и Послесловието са традиционни за тази серия, но този път като че ли те са необходими, защото има нужда от разни пояснения. Това за лиричния характер е нормално да се очаква, тъй като е редно да сменя всичко което мога, както и вида на римата, където типа АВВВ е като обикновено 4-стишие с римуване през ред, но след това се повтаря римата на последния ред още веднъж, което е някак-си съвсем спокоен и разказвателен тип рима. Заглавието е *Либелъвки* не само от оригиналност, а и донякъде да подхожда на предишните *Олигофренки*, но също и да подчертае, че към любовта има различни подходи, различни вложени в нея смисли, и затова аз използвам две думи: немското *Liebe* и английското *love*.

След това е естествено да започна с някои общи пояснения за това що е любов, как се е "пръкнала" и какво да правим с нея? После също е нормално да се очаква, че аз ще разгледам различните идеи, скрити зад разните думи за любов (след като етимологията е моята втора професия — или някъде 3-та и 4-та, или просто моето голямо хоби), но и това се изчерпа горе-долу към едната трета. А после? Защото сто стиха са бая множество (представете си, че това са сто ... коитуса, а?). Така че аз бях принуден да взема решение за добавяне на други свързани с любовта символи и идеи, и, в крайна сметка, сметох, че различните части на цялото ни, външните предимно, са тъкмо нужното решение, защото ние обичаме именно тях, нали? Освен това, Господи, ами аз ви излагам такава информация, която няма да намерите никъде (освен в моя речник *Explain*, и оттам в уникалния *Urrh, cum commentis*, оттам в моите *Letters to the posterity*, както и в няколко популярни етимологични статии)! Да, но поетичния подход е по-друго нещо, особено когато той е лиричен.

Така, и след като и тази тема се изчерпа (вече някъде в последната четвърт), остана да позадълбая малко върху двата пола, върху дълбоката нужда от тях, и неизбежната *разлика* между тях (а не равенство, то е за масовия читател, и по-скоро за мороните), и накрая да се върна отново към основната нишка, към *bottom line*-а на тази книга, че любовта е основен *принцип във Вселената*, и по този начин да стана ярко изразен последовател на моя адаш Иссаа Христосов, ако мога да си позволя тази каламбура. Обаче аз мога, защото съм убеден атеист, но НЕ отричам нуждата от Бог като същност на всемира, аз само не вярвам в измишльотините на християните, които са на нивото на забавачката (че и под него — за разлика от идеите на древните теософии)! Така че аз завършвам с един почти христов *апотеоз на любовта*! Дето се вика: като ще е гарга, да е рошава, като ще говоря за любовта, то да подчертая важността на христовото послание, защото то е така, тя е толкова по-нужна в нашия свят, защото диалектиката почти я изключва, но към по-нататъшни разсъждения по този въпрос ще мина в Послесловието.

Е, ето ви един пример за това какво може да очаквате в книжката, но под формата на същото такова стихче, с № 00, един вид като сутерена на гигантския небостъргач от петостисия за любовта.

* * *

Това са сто със плюс любовни връзки,
наречени от мене *Либелъвки*,
с идеи странни и понявга дръзки,
а то и разтегливи като дъвки,
или от нас желани като мръвки.

А, времето за написването на книжката — ами пак един месец, само че този път без особено да бързам, така че месеца се напълни. Та тази *пенталогия*, наред с още едни Миронети преди тях, и с *путинетките*, и с още две книжчици под друго име, и с още една дето вече съм замислил пак под другото име, и то ще излезе, че за една година само в поетичния бранш съм изхвърлил *10*-тина книжлета! А пък вие пак продължавайте да не ме четете. По този начин можете само да подчертаете, че пипето ви е малко, толкова малко, че дори не съзнавате че ви е малко! Защото ако съзнавахте това, то щяхте да искате нещо да налеете в хубавите си главици, нали? Е, воля ваша, де, аз лично съм *доволен*, защото така си имам интересна занимавка. След което не ми остава нищо друго, освен да ви пожелаая приятно четене, ако не на цялата книжка, то поне на *10*-те процента, заедно с Преди- и После- словието, които ще публикувам на

безплатните сайтове.

10.2020, София, България, Европейски Съюз (щом ни търпят там)

— — — — —

ЕПОПЕЯ ЛИБЕЛЪВКИ

* * *

Какво е любовта? 'Ми заслепление,
сврѣхчувственост и порив, екзалтация,
пристрастно *изкривено* отношение,
изключващо нормална информация —
какт' на конете слагат им капаци, а?

* * *

Но тази лудост, всѣщност, ни помага,
тѣй концентрираме се на идея-фикс.
Така че любовта, тя се налага,
щот' избора е мѣка, с чувствата във микс,
а тѣй пред нас стои единствен само лик-с.

Заб.: Специално немците имат поговорката: Wer die Wahl hat, hat die Qual, което преведено значи точно това, че избора е мѣка! Аз това обикновено го цитирам във връзка с *тѣпия* (или по-скоро, коварния) демократичен избор отдолу, но то важи за всеки избор. А това "с" дете съм го лепнал накрая е ясно, че е за да подобри римата, но трябва да ви кажа, че руснаците едно време са го слагали едва ли не на края на всяка фраза, подразбирайки го като съкратено от *сударь*, демек господар, ваша милост.

* * *

Тѣй доста често стига се до навик,
а той е втората за нас природа;
койт' вечно търси, той се вечно *бави*.
Така че без любов сме гола вода,
плюс дете с нея вдига се приплода.

* * *

Сред всичките двуполови животни
цари стремление господстващо таквоз;

без него всички чувстват се самотни,
а тъй то става главния житейски коз,
и на живота'й любовта апотеоз!

* * *

Любови разни, *в самом деле так*,
стремеж е туй към сливане със нещо.
Отделното не чини и петак,
дълбоко в него нещо го подсеща
и тласка към, с подобно нему, среща.

* * *

Първичното е любовта в живота.
Що Господ иска туй от нас, не знаем,
обаче ний се любим и се пòтим,
и що ще стане след това не хаем,
но да го правим често, се не маем.

* * *

Уж правиме го ний щот' ни харесва,
но ни харесва, щот' е Господ наредил!
Туй нящо ни от всичкото отплесва,
щот' всеки със копнеж любовен се'й родил,
и от любов, далеч не рядко, би убил!

* * *

Това'й така, щот' любовта е под ръка
с омразата, със своя антипод!
Това единство вплетено'й във вътък'а
на мирозданието, с този ход
Бог казва: злото'й *на доброто плод!*

* * *

Или обратното, обаче, господа,
ако е злото движещата сила,
това е завъртяно и перверзно, да!
Не ще споим с разруха свят насила,
такваз теория не ми'й мен мила!

* * *

Такъв модел, по същество дуален,
теоретически възможен е, все пак —
тук-там, във смисъл частен и локален —,
но що ни трябва тука да вървим кат' рак?
Да търсиме поука, и със нужен такт!

И т.н. ...

* * *

Обаче, господа, с туй казвам: амен!
И нека моите думи като *камень*
в земята тупнат, да ни станат знаме,
щот' стига вече е човека мамен
добър кога'й, а обществото — гамен!

[точно 101 Либелъвки, тип АВАВВ]

— — — — —

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Е, аз не знам дали моите читатели са се усетили, но финалното стихче е нещо повече от другите, то е това, на което аз казвам петолъчка, защото се римват и петте му реда. Това хем е пресилено за стихове, хем е трудно за писане, но тук-там може да се случи, за да даде по-голяма тържественост на нещата. А тя е нужна тук, защото това е най-лошото при хората, че тяхното общество изобщо *не се старае* да компенсира поне малко несправедливия живот, където рядко ни се отдава да бъдем добри към някого и да го обичаме, защото по този начин се разголваме и ставаме лесна плячка на някой по-лош. В този смисъл ми идва на ум една, давана като старо еврейска, поговорка, че: нито едно *добро* дело на този свят не е останало *ненаказано!* Уви, това е така, и колкото и да бяхме взели поне ние да се очовечаваме при комунистите, то сега, с идването на западната демокрация на власт, забравихме всички божи и човешки морални закони, ние гледаме сега спазването само на юридическите закони, които могат да бъдат (и са) колкото си искаме несправедливи! Да, но другите страни са вярващи, основната им част, и там законността неизбежно се допълва от религиозен морал, докато при нас не е така (но нека не се отплесвам сега на тази тема).

Плюс това аз искам да подчертая и този факт, че съм *убеден атеист*, аз *вярвам* че няма бог, поне такъв какъвто го рисуват всички религии, и въпреки това с явен ентузиазъм издигам (че и развявам) идеите на нашия Христос, за всемирна любов и за това, че, виждате ли, дори и да ти ударят шамар по едната буза, ти вземи че обърни и другата, та да те шамаросат и по

нея, така трябва да постъпва истинския християнин. Аз даже бих перефразирал тази мисъл до следната: дори и някой твой приятел да ти забие нож в гърба, ти смело се обърни с лице към него, та да ти ... забие още един и отпред в гърдите!

Ха, ха, нали? Смешна теза, парадоксална, но нужна в редица случаи, защото иначе се стига до ескалация на насилието, което не води до нищо хубаво, което вече не е от полза ни за диалектиката, ни за еволюцията, а още по-малко за нас самите. И изобщо, Христовата теза не е само негова, той просто я представя по своему, но древното източно виждане за нуждата от медитация има подобен смисъл, че *всичко е справедливо*, зависи от коя страна го погледнеш, и че ако се опитваш да поглеждаш на извършеното от теб и от страната на другия, то по този начин ще си спестиш много неприятни разочарования. Или пък, да добавя и това, че най-лошото за нас, поне за хората (но не виждам защо не и за животните, и растенията, и камъните и междузвездния прах, и т.н.) е това, че, всъщност, *няма* бог, няма такъв бог като грижовен *баща*, който да наказва провинилите се негови отрочета, не, това не е точно така! Тоест Дядо Господ (ако вярваме, че това го прави Той) наказва, даже може да се каже, че всяко деяние води до своята ответна реакция, че неминуемо следва някакво възмездие за съдеяното, само че ... възмездието пада най-често *не* върху извършителя, а върху неговите ближни, върху обкръжението му: като род, племе, съграждани или съселяни, народ, хората като цяло, или пък даден животински вид. И именно затова, защото със нашата *нелюбов* ние наказваме тези около нас, към които ние, по една или друга причина, изпитваме любов, и те страдат съвършено незаслужено, именно поради това ние трябва да обичаме ближния си! Но по *разумни* съображения, а не защото някой си "бог" или пророк го бил казал, или това било написано в някоя книга (във книгите може да пише всичко, стига да има кой да плати за тяхното публикуване, нали?).

Така че до истините, особено до големите истини, може да се стигне по различни пътища, може да съществуват различни *дуални* подходи към тях, и дори обратното, *ако* съществуват различни дуални подходи към нещо, то тогава то, почти сигурно, е вярно; и щом аз, заклетия атеист, стигам до Христовите повели, то те значи са верни (ама защото и аз ги изказвам, ха-ха). И възпламенен от тези проникновени истини аз сътворих даже още едно неповторимо (както практически всички мои творения) стихотворение, което нарекох "цикличен пентет", т.е. нещо дето се върти циклично, и се състои от пет неща, само дето и двете тези твърдения трябва да са разбират двояко!

За пентета е така, понеже той не само се състои от пет куплета, ами и всеки куплет е петостишие, така че това е нещо

като пентет на квадрат! И за цикличността е пак така, защото аз не само вмъквам във всеки куплет по един нов ред, който не се римува с нито един от предишните редове, и предавам тази рима в следващия куплет — нещо подобно на римската терца, която аз също съм пробвал (в моята неповторима "Обява", при Личните неща) —, но и зациклям най-последния ред с най-първия, така че това стихотворение може да се повтаря непрекъснато (или поне 2-3 пъти), като след края отивате на началото (за да го проумееете по-добре), т.е. това става един вид *мантра*, непрекъснатата молитва! Използвайки традиционното вече означение за римите това произведение е от типа: ABABC CDCDE EFEEFG GHGHI IJIIA. И заглавието му е точно в моя философски стил, то е: "Любовта като религия".

С това аз смятам вече да приключа цялата книжка, а с нея и последната от тези с по 100 петостихия писани без особен план, а просто като последователност (е, свързана, малко или много) от миниатюри (защото преди нея имам и 100 Миронета, които са по-дълги и са нещо като "катехизис" за *всичко* сътворено, там имам 10 подтеми с по 10 такива стиха). Ах да, и ако се чудите какво искам да кажа с това, че живото не отговаря точно, то прочетете моите Цинични есета, там всичко е обяснено, аз даже *измислям* редица общи закони на живото (като твърдя, за да не бъда голословен, че отражението при него е условно и изкривяващо). Изобщо, при мен всичко е логически обосновано, а това че чак сега, на стари години, решавам да изкажа тази неща в стихотворна форма — ами, по-рано съм имал по-важна работа, прозата е важната, а поезията е така, за илюстрация на мислите ми; или пък тогава не съм бил още толкова пекан, та каквито и стихове да реша да пиша, и ако ще те да са 100 на брой, аз да ги написвам за няма месец време и да минавам към други.

Така че с това аз свършвам (защото междуременно ми хрумна и още една идея за друга смешна поетична книжка, но вече под друго име, а и тя трябва да бъде завършена в юбилейната ми 70-та година). Бай-бай, и за дълго време май.

ЛЮБОВТА КАТО РЕЛИГИЯ (цикличен пентет)

Акò съм сбъркал темата, простете,
ала каква ти грешка с любовта!
Тя радва стар и млад, тя радва дете,
и даже да се сблъскаш с злото пак
е редно със любов да му отвърщаш.

Туй нужно'й за да можеш да обръщаш
градацията, щом е прекалена.

не сал напред, надире да повръщаш —
това *поддържа* цялата вселена:
доброто с злото тъй във цикъл впиташ!

Понеже то е тъй, нас като пита
живота меси ни със своите лапи,
но инак става просто страховита
съдбата ни, така че трябва *клапи* —
да пуснат парата, да се разсее!

Събираме я ний, щот' хич не смеем
да се покажем слаби, ала вижте:
въпрос на *разум* е да съумеем
да не прехвърлим нужното равнище,
с цената даже и на ... парадокси!

Та 'ко не знаеш ти това, младок си,
щот' жѝвото *не* отговаря точно!
И с туй ще свърша вече аз урок' си:
неадекватност нужна е *нарочно*!
Ах, нек' да цѝфне любовта кат' цвете!

[И пак отначало, поне 3 пъти.]

10. 2020

— — — — —

К Р А Й на книгата

Сконвертировано и публикувано на <http://SamoLit.com/>

101 ЛИБЕЛЪВКИ — Съкратено!

(хумористични лирични петостишия, тип
АВАВВ)

Христо Мирски, 2020

— — —

[**Резюме:** Ех, това е пак поетична сбирка от 101 петостишия, пета по ред и последна не само за 2020-та година, надявам се, които пак не са акростихове, но са максимално лирични и посветени на любовта, от една, по-скоро философска и теософска гледна точка, като основен принцип на мирозданието! Това е така, обаче — не знам как се получи —, но тя излезе и пълна със ... *етимологични* обяснения на различни думи свързани с любовта и *частите* на нашето тяло, които обичаме, и то в сравнение на 4-5 различни езика; е, ама пък това са уникални обяснения, които няма къде да намерите (освен при мен, под формата на скучна проза, само дете сега това е лирична поезия).]

[Идея за **илюстрация** на корицата: Е, този път тя е сравнително проста. Значи на картинката (под автора и заглавието и към 450 x 450 пиксела) са показани две стилизирани шейнички движещи се една срещу друга, лявата отдолу а дясната отгоре (не точно една срещу друга, а като по път с дясно движение), които са, всъщност, закривени *сърца*, с върховете напред, и се теглят съответно: лявата — от мъжкия символ (кръгче със стрелка минаваща през него, която сочи напред, но може да му се дорисуват и две малки крачета), а дясната — от женския символ (кръгче с кръстче отдолу, което е хубаво да е модифицирано като две бягащи крачета и нещо като опашчица). Това е, но при желание може нещата и да се обърнат и отдолу ляво да е женското сърце, а отгоре в дясно мъжкото (което тук не е принципно).]

— — — — —

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие

Епопея Либелъвки

Послесловие

— — — — —

ПРЕДИСЛОВИЕ

Предисловието и Послесловието са традиционни за тази серия, но този път като че ли те са необходими, защото има нужда от разни пояснения. Това за лиричния характер е нормално да се очаква, тъй като е редно да сменя всичко което мога, както и вида на римата, където типа АВВВ е като обикновено 4-стишие с римуване през ред, но след това се повтаря римата на последния ред още веднъж, което е някак-си съвсем спокоен и разказвателен тип рима. Заглавието е *Либелъвки* не само от оригиналност, а и донякъде да подхожда на предишните *Олигофренки*, но също и да подчертае, че към любовта има различни подходи, различни вложени в нея смисли, и затова аз използвам две думи: немското *Liebe* и английското *love*.

След това е естествено да започна с някои общи пояснения за това що е любов, как се е "пръкнала" и какво да правим с нея? После също е нормално да се очаква, че аз ще разгледам различните идеи, скрити зад разните думи за любов (след като етимологията е моята втора професия — или някъде 3-та и 4-та, или просто моето голямо хоби), но и това се изчерпа горе-долу към едната трета. А после? Защото сто стиха са бая множество (представете си, че това са сто ... коитуса, а?). Така че аз бях принуден да взема решение за добавяне на други свързани с любовта символи и идеи, и, в крайна сметка, сметох, че различните части на цялото ни, външните предимно, са тъкмо нужното решение, защото ние обичаме именно тях, нали? Освен това, Господи, ами аз ви излагам такава информация, която няма да намерите никъде (освен в моя речник *Explain*, и оттам в уникалния *Urrh, cum commentis*, оттам в моите *Letters to the posterity*, както и в няколко популярни етимологични статии)! Да, но поетичния подход е по-друго нещо, особено когато той е лиричен.

Така, и след като и тази тема се изчерпа (вече някъде в последната четвърт), остана да позадълбая малко върху двата пола, върху дълбоката нужда от тях, и неизбежната *разлика* между тях (а не равенство, то е за масовия читател, и по-скоро за мороните), и накрая да се върна отново към основната нишка, към bottom line-а на тази книга, че любовта е основен *принцип във Вселената*, и по този начин да стана ярко изразен последовател на моя адаш Иссаа Христосов, ако мога да си позволя тази каламбура. Обаче аз мога, защото съм убеден атеист, но НЕ отричам нуждата от Бог като същност на всемира, аз само не вярвам в измишльотините на християните, които са на нивото на забавачката (че и под него — за разлика от идеите на древните теософии)! Така че аз завършвам с един почти христов *апотеоз на любовта!* Дето се вика: като ще е гарга, да е рошава, като ще говоря за любовта, то да подчертая важността на христовото послание, защото то е така, тя е толкова по-нужна в нашия свят, защото диалектиката почти я изключва, но към по-нататъшни разсъждения по този въпрос ще мина в Послесловието.

Е, ето ви един пример за това какво може да очаквате в книжката, но под формата на същото такова стихче, с № 00, един вид като сутерена на гигантския небостъргач от петостисия за любовта.

* * *

Това са сто със плюс любовни връзки,
наречени от мене *Либелъвки*,
с идеи странни и понявга дръзки,
а то и разтегливи като дъвки,
или от нас желани като мръвки.

А, времето за написването на книжката — ами пак един месец, само че този път без особено да бързам, така че месеца се напълни. Та тази *пенталогия*, наред с още едни Миронети преди тях, и с *путинетките*, и с още две книжчици под друго име, и с още една дето вече съм замислил пак под другото име, и то ще излезе, че за една година само в поетичния бранш съм изхвърлил 10-тина книжлета! А пък вие пак продължавайте да не ме четете. По този начин можете само да подчертаете, че пипето ви е малко, толкова малко, че дори не съзнавате че ви е малко! Защото ако съзнавахте това, то щяхте да искате нещо да налеете в хубавите си главици, нали? Е, воля ваша, де, аз лично съм *доволен*, защото така си имам интересна занимавка. След което не ми остава нищо друго, освен да ви пожелаая приятно четене, ако не на цялата книжка, то поне на 10-те процента, заедно с Преди- и После- словието, които ще публикувам на

безплатните сайтове.

10.2020, София, България, Европейски Съюз (щом ни търпят там)

— — — — —

ЕПОПЕЯ ЛИБЕЛЪВКИ

* * *

Какво е любовта? 'Ми заслепление,
сврѣхчувственост и порив, екзалтация,
пристрастно *изкривено* отношение,
изключващо нормална информация —
какт' на конете слагат им капаци, а?

* * *

Но тази лудост, всѣщност, ни помага,
тѣй концентрираме се на идея-фикс.
Така че любовта, тя се налага,
щот' избора е мъка, с чувствата във микс,
а тѣй пред нас стои единствен само лик-с.

Заб.: Специално немците имат поговорката: Wer die Wahl hat, hat die Qual, което преведено значи точно това, че избора е мъка! Аз това обикновено го цитирам във връзка с *тъпия* (или по-скоро, коварния) демократичен избор отдолу, но то важи за всеки избор. А това "с" дете съм го лепнал накрая е ясно, че е за да подобри римата, но трябва да ви кажа, че руснаците едно време са го слагали едва ли не на края на всяка фраза, подразбирайки го като съкратено от *сударь*, демек господар, ваша милост.

* * *

Тѣй доста често стига се до навик,
а той е втората за нас природа;
койт' вечно търси, той се вечно *бави*.
Така че без любов сме гола вода,
плюс дете с нея вдига се приплода.

* * *

Сред всичките двуполови животни
цари стремление господстващо таквоз;

без него всички чувстват се самотни,
а тъй то става главния житейски коз,
и на живота'й любовта апотеоз!

* * *

Любови разни, *в самом деле так*,
стремеж е туй към сливане със нещо.
Отделното не чини и петак,
дълбоко в него нещо го подсеща
и тласка към, с подобно нему, среща.

* * *

Първичното е любовта в живота.
Що Господ иска туй от нас, не знаем,
обаче ний се любим и се пòтим,
и що ще стане след това не хаем,
но да го правим често, се не маем.

* * *

Уж правиме го ний щот' ни харесва,
но ни харесва, щот' е Господ наредил!
Туй нящо ни от всичкото отплесва,
щот' всеки със копнеж любовен се'й родил,
и от любов, далеч не рядко, би убил!

* * *

Това'й така, щот' любовта е под ръка
с омразата, със своя антипод!
Това единство вплетено'й във вътък'а
на мирозданието, с този ход
Бог казва: злото'й *на доброто плод!*

* * *

Или обратното, обаче, господа,
ако е злото движещата сила,
това е завъртяно и перверзно, да!
Не ще споим с разруха свят насила,
такваз теория не ми'й мен мила!

* * *

Такъв модел, по същество дуален,
теоретически възможен е, все пак —
тук-там, във смисъл частен и локален —,
но що ни трябва тука да вървим кат' рак?
Да търсиме поука, и със нужен такт!

И т.н. ...

* * *

Обаче, господа, с туй казвам: амен!
И нека моите думи като *камень*
в земята тупнат, да ни станат знаме,
щот' стига вече е човека мамен
добър кога'й, а обществото — гамен!

[точно 101 Либелъвки, тип АВАВВ]

— — — — —

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Е, аз не знам дали моите читатели са се усетили, но финалното стихче е нещо повече от другите, то е това, на което аз казвам петолъчка, защото се римува и петте му реда. Това хем е пресилено за стихове, хем е трудно за писане, но тук-там може да се случи, за да даде по-голяма тържественост на нещата. А тя е нужна тук, защото това е най-лошото при хората, че тяхното общество изобщо *не се старае* да компенсира поне малко несправедливия живот, където рядко ни се отдава да бъдем добри към някого и да го обичаме, защото по този начин се разголваме и ставаме лесна плячка на някой по-лош. В този смисъл ми идва на ум една, давана като старо еврейско, поговорка, че: нито едно *добро* дело на този свят не е останало *ненаказано!* Уви, това е така, и колкото и да бяхме взели поне ние да се очовечаваме при комунистите, то сега, с идването на западната демокрация на власт, забравихме всички божи и човешки морални закони, ние гледаме сега спазването само на юридическите закони, които могат да бъдат (и са) колкото си искаме несправедливи! Да, но другите страни са вярващи, основната им част, и там законността неизбежно се допълва от религиозен морал, докато при нас не е така (но нека не се отплесвам сега на тази тема).

Плюс това аз искам да подчертая и този факт, че съм *убеден атеист*, аз *вярвам* че няма бог, поне такъв какъвто го рисуват всички религии, и въпреки това с явен ентузиазъм издигам (че и развявам) идеите на нашия Христос, за всемирна любов и за това, че, виждате ли, дори и да ти ударят шамар по едната буза, ти вземи че обърни и другата, та да те шамаросат и по

нея, така трябва да постъпва истинския християнин. Аз даже бих перефразирал тази мисъл до следната: дори и някой твой приятел да ти забие нож в гърба, ти смело се обърни с лице към него, та да ти ... забие още един и отпред в гърдите!

Ха, ха, нали? Смешна теза, парадоксална, но нужна в редица случаи, защото иначе се стига до ескалация на насилието, което не води до нищо хубаво, което вече не е от полза ни за диалектиката, ни за еволюцията, а още по-малко за нас самите. И изобщо, Христовата теза не е само негова, той просто я представя по своему, но древното източно виждане за нуждата от медитация има подобен смисъл, че *всичко е справедливо*, зависи от коя страна го погледнеш, и че ако се опитваш да поглеждаш на извършеното от теб и от страната на другия, то по този начин ще си спестиш много неприятни разочарования. Или пък, да добавя и това, че най-лошото за нас, поне за хората (но не виждам защо не и за животните, и растенията, и камъните и междузвездния прах, и т.н.) е това, че, всъщност, *няма* бог, няма такъв бог като грижовен *баща*, който да наказва провинилите се негови отрочета, не, това не е точно така! Тоест Дядо Господ (ако вярваме, че това го прави Той) наказва, даже може да се каже, че всяко деяние води до своята ответна реакция, че неминуемо следва някакво възмездие за съдеяното, само че ... възмездието пада най-често *не* върху извършителя, а върху неговите ближни, върху обкръжението му: като род, племе, съграждани или съселяни, народ, хората като цяло, или пък даден животински вид. И именно затова, защото със нашата *нелюбов* ние наказваме тези около нас, към които ние, по една или друга причина, изпитваме любов, и те страдат съвършено незаслужено, именно поради това ние трябва да обичаме ближния си! Но по *разумни* съображения, а не защото някой си "бог" или пророк го бил казал, или това било написано в някоя книга (във книгите може да пише всичко, стига да има кой да плати за тяхното публикуване, нали?).

Така че до истините, особено до големите истини, може да се стигне по различни пътища, може да съществуват различни *дуални* подходи към тях, и дори обратното, *ако* съществуват различни дуални подходи към нещо, то тогава то, почти сигурно, е вярно; и щом аз, заклетия атеист, стигам до Христовите повели, то те значи са верни (ама защото и аз ги изказвам, ха-ха). И възпламенен от тези проникновени истини аз сътворих даже още едно неповторимо (както практически всички мои творения) стихотворение, което нарекох "цикличен пентет", т.е. нещо дето се върти циклично, и се състои от пет неща, само дето и двете тези твърдения трябва да са разбират двояко!

За пентета е така, понеже той не само се състои от пет куплета, ами и всеки куплет е петостишие, така че това е нещо

като пентет на квадрат! И за цикличността е пак така, защото аз не само вмъквам във всеки куплет по един нов ред, който не се римува с нито един от предишните редове, и предавам тази рима в следващия куплет — нещо подобно на римската терца, която аз също съм пробвал (в моята неповторима "Обява", при Личните неща) —, но и зациклям най-последния ред с най-първия, така че това стихотворение може да се повтаря непрекъснато (или поне 2-3 пъти), като след края отивате на началото (за да го проумееете по-добре), т.е. това става един вид *мантра*, непрекъснатата молитва! Използвайки традиционното вече означение за римите това произведение е от типа: ABABC CDCDE EFEEFG GHGHI IJIIA. И заглавието му е точно в моя философски стил, то е: "Любовта като религия".

С това аз смятам вече да приключа цялата книжка, а с нея и последната от тези с по 100 петостихия писани без особен план, а просто като последователност (е, свързана, малко или много) от миниатюри (защото преди нея имам и 100 Миронета, които са по-дълги и са нещо като "катехизис" за *всичко* сътворено, там имам 10 подтеми с по 10 такива стиха). Ах да, и ако се чудите какво искам да кажа с това, че живото не отговаря точно, то прочетете моите Цинични есета, там всичко е обяснено, аз даже *измислям* редица общи закони на живото (като твърдя, за да не бъда голословен, че отражението при него е условно и изкривяващо). Изобщо, при мен всичко е логически обосновано, а това че чак сега, на стари години, решавам да изкажа тази неща в стихотворна форма — ами, по-рано съм имал по-важна работа, прозата е важната, а поезията е така, за илюстрация на мислите ми; или пък тогава не съм бил още толкова пекан, та каквито и стихове да реша да пиша, и ако ще те да са 100 на брой, аз да ги написвам за няма месец време и да минавам към други.

Така че с това аз свършвам (защото междуременно ми хрумна и още една идея за друга смешна поетична книжка, но вече под друго име, а и тя трябва да бъде завършена в юбилейната ми 70-та година). Бай-бай, и за дълго време май.

ЛЮБОВТА КАТО РЕЛИГИЯ (цикличен пентет)

Акò съм сбъркал темата, простете,
ала каква ти грешка с любовта!
Тя радва стар и млад, тя радва дете,
и даже да се сблъскаш с злото пак
е редно със любов да му отвърщаш.

Туй нужно'й за да можеш да обръщаш
градацията, щом е прекалена.

не сал напред, надире да повръщаш —
това *поддържа* цялата вселена:
доброто с зло то туй във цикъл впиташ!

Понеже то е туй, нас като пита
живота меси ни със своите лапи,
но инак става просто страховита
съдбата ни, така че трябва *клапи* —
да пуснат парата, да се разсее!

Събираме я ний, щот' хич не смеем
да се покажем слаби, ала вижте:
въпрос на *разум* е да съумеем
да не прехвърлим нужното равнище,
с цената даже и на ... парадокси!

Та 'ко не знаеш ти това, младок си,
щот' жѳвото *не* отговаря точно!
И с туй ще свърша вече аз урок' си:
неадекватност нужна е *нарочно*!
Ах, нек' да цѳфне любовта кат' цвете!

[И пак отначало, поне 3 пъти.]

10. 2020

— — — — —

К Р А Й на книгата

Сконвертировано и публикувано на <http://SamoLit.com/>

Сконвертировано и публикувано на <https://SamoLit.com/>